

На 10 Юний слѣдъ пладнѣ опълчението пристигна въ г. Руше-де-веде. Расположихме се на бивуакъ край града на сѣверо-источната му частъ на една равна поляна, тукъ тамъ на която се ширяха отдѣлни сѣн-части дървета. По къмъ западъ отъ нашия бивуакъ бѣха се расположили 5,12 и 33 дивизии съ обозитѣ си.

Бѣхме уморени отъ похода, за туй почти никой отъ офицеритѣ отъ 3 я дружина не отиде въ града; при всичко, че отстоеше отъ бивуака на 200—300 крачки. Сѣбрани на едно мѣсто, офицеритѣ си прѣдаваха впечатленията и си разказваха епизоди отъ Букурешкия веселъ и съблазнителенъ животъ.

Бѣше около 6 часа послѣ пладнѣ, когато се зачуха отъ къмъ югъ отдѣлни топовни гърмежи.

Тѣзи позната на мнозина отъ насъ, още отъ миналата година въ Сърбско-Турската война, музика на-кара сърдцата ни да затупатъ по често и по силно.

— Ето я музиката, подъ звуковетѣ на която ний ще играемъ кървавото хоро, забѣлѣжи единъ отъ офицеритѣ.

Топовнитѣ гърмежи, то отдѣлно, то залпове, продължаваха да се чуватъ, до гдѣто се стѣмни.

Извѣстно бѣше, че на другия день ще имаме тукъ дневка, но при всичко това, слѣдъ вечеря офицеритѣ лѣгнаха да спятъ.

— Не е невъзможно и нощесъ да ни вдигнатъ въ походъ, казваха си офицеритѣ, за туй трѣбва да си отпочинемъ и си подкрѣпимъ силитѣ съ сѣнъ.

Топовнитѣ гърмежи, обаче, ме възбуждаха до толкова, щото азъ дълго врѣме не можахъ да заспя. Разни мисли се тѣлпяха въ главата ми. . . . Азъ се радвахъ, безкрайно се радвахъ, че се доближавахме до театра на военнитѣ дѣйствия. Въ тия дѣйствия, си мисляхъ азъ, вѣроятно, скоро ще се прѣдстави случай на опълченцитѣ, на дѣло да покажатъ, че Българитѣ могатъ да се биятъ не по злѣ отъ своитѣ учители и, че не ги е страхъ отъ смъртѣта. Да, азъ бѣхъ увѣренъ, че борцитѣ за Българската свобода при Бабина-Глава, Кривешъ, Гамзи-Градъ и пр., Българскитѣ въ Сърбия доброволци, юнашки и самоот-